GÖTEBORGS
UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.
Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.
Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.
All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.
If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Universitetsbiblioteket

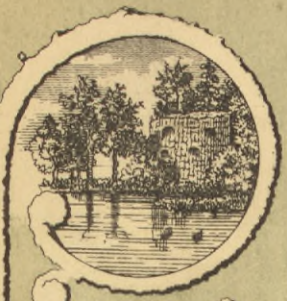

NÅGRA DIKTER

af

Algot Ljungqvist

1875–1883

VÄSTERÅS STADSBIBLIOTEK

NÅGRA DIKTER.

NÅGRA DIKTER

AF

ALGOT LJUNGGREN.

UPSALA
NORDENSTÅHL & HÖGBORG

UPSALA,
Nordenståhl & Högborgs tryckeri,
1884.

Till ONKEL ADAM.

Och högblå hvälfves azuren:
Ett moln ej deröfver drar, —
Och under oss nedom muren
Går böljan glittrande klar.

Den gamle, förfallne ruinen,
Der tystnaden oqvald bor,
Han tyckes mig, grå i minen
Med trasiga hvalf och kor

Och portar, der ingen klappar,
Just vara som enkom gjord
För månsken och läderlappar
Och mystiskt hviskade ord.

När nu, lik en grönklädd hägring,
Han speglas i vågen täckt,
Han gör i sin sommarfägring
Den präktigaste effekt.

Och vackert blir taflan slutad,
När ungdomssmidig och skön
Din smärta gestalt står lutad
Mot murens öfversta krön.

Kanhända fordom en annan
Stolts jungfru deruppe stod
Och kylde den heta pannan,
När varmt blef det unga blod.

Och kanske hon dit med sorgen
I hjertat darrande sprang,
När riddaren drog ur borgen
Vid hornlåt och sköldeklang.

Ja, kunde för oss du göra,
Du tyste ruin, din bikt,
Vi finge kanhända höra
Mång vacker, romantisk dikt.

Och dock — du varit ett näste,
Der ogräs frodats i ro,
Och der sina rötter fäste
Prestvälde och öfvertro.

I trappor, som tiden sliter,
Der spindeln knyter sitt nät,
Der smögo förr jesuiter
Och munkar med tysta fjät.

Du sett prelater sig brösta,
Du var deras bästa värn,
Till dess den gamle kung Gösta
På dig lade hand af järn.

Det påfliga lädret han smorde
Och myste i skägget godt,
När af Biskopsberg han gjorde
Det ståtliga Kronobergs slott.

Och så skall det murkna gamla
Allt under tidernas lopp
En gång dock omsider ramla
Att sen stå föryngradt opp.

Nu dagern genom dig skiner,
Du blifvit har efter hand
Den vackraste bland ruiner
Uti det vackraste land.

* * *

Men sista ljusningen blänker
På Helgasjöns mörka våg,
Och tyst jag sitter och tänker
Med litet vemod i håg,

Att skulle just sjelf jag blifva
En sådan der gammal ruin,
Din solblick må honom lifva
Och vänligt lysa dit in

Och kasta på högsta tinnen
Ett skimmer från forna dar
Och väcka de gamla minnen,
Som slumrande än bo qvar.

Och förr, än du kan det fatta,
De nog ur hvar vrå och vret,
Då väfva sin gröna matta
Kring murarnes skröplighet,

Som kanske i skötet gömma
Ännu något kärnfriskt skott,
Der tyste de stå och drömma
Om lyckliga dar, som gått.

En liten tid.

En liten tid, en liten tid
I ständig möda, kamp och strid
Du dväljes här — och inom kort,
Du vissnar såsom blomman bort.

Så var han då, din menskodröm,
En bubbla blott på tidens ström,
En stjernas glimt, en vindens flägt,
Ett rö, af stormens ande bräckt?

Ett hämmadt, ständigt hämmadt lopp,
En jagt på aldrig fångadt hopp,
En liten tid af slit och kif,
Säg, är det det, man kallar lif?

Skall allt, hvad skönt du känt och tänkt,
Med dig i glömskans natt bli sänkt?
Skall allt, hvad prisvärdt här du gjort,
Hvad stort och godt, ej mer bli spordt?

Ack, jo! Hvar ädel tanke, som
Med dig har lefvat åter om,
Och hvarje sannt och godt förvärf,
Och hvarje liten gifven skärf,

Och hvarje ord, hvarmed du bjöd
Din tröst, din hjelp i sorg, i nöd,
Se, allt i förväg skyndat fort
Att klappa på vid himlens port.

Den lilla tid du dväljes här,
Ett mål för oro och besvär,
Hon är, hon är, som du väl vet,
En skola för en evighet.

Strålar och vindar.

Och fast du är fjerran, kan jag
Ändock ju hos dig få bo,
Sen jag af strålar och vindar
Har timrat en luftig bro.

Ty fram på den bryggan tågar
En ständigt växande ked
Af mina vackraste tankar
I helgdagssmyckade led.

Och nog du märkt, hur de leka
Omkring dig i glädtig dans,
I spelande vindars flägtar,
I darrande strålars glans.

Och nog du märkt, huru städse
Hos dig de bygga och bo,
Sen jag af strålar och vindar
Har timrat en luftig bro.

Getsemane.

Slagen, sargad af all verldens smärta
Knä han böjer i Getsemane;
Skulden trycker centnertungt hans hjerta,
Hvilar hårdt på slägtets frälsare.

Mörkret höljer Oljobergets lunder —
Slutad länge sen är dagens id —
Men i Örtagården der inunder
Suckår än ett hjerta efter frid.

Och hans trogne slumra vid hans sida:
Dagens möda föll för hårdt på dem;
Sömnbetungad ligger nejden vida,
Ljud ej höres från Jerusalem.

Till sin egen offerlund han viger
Örtagården med sin blodsvett in,
Men från bleka läppar bönen stiger:
»Fader, ske din vilje, icke min!»

Och när tröstlös slagne anden bäfvar,
När allt hopp i fjerran tyckes fly,
Se, då bryter ljuset fram, då sväfvar
Tröstens engel ned ur delad sky.

Skimmerhöljda stråla fält och lunder,
Stad och tempeltinnar för hans fot,
Och beredd till nya pröfvostunder
Går han smälek, kors och död emot.

* * *

Menskoande, som i stoftet dväljes,
Du har också ditt Getsemane,
Der af synd, af skuld och straff du qväljes,
Der du trycks af tusenfaldigt ve!

Hvart du blickar, framåt och tillbaka,
Breder natten sina skuggor ut;
Fåfängt lofva dina trogne vaka,
Se, de slumra alla in till slut!

Men när hårdast qvalens tunga kedja
Pressar samman ditt beklämda bröst,
Då, ack då, om blott du vet att bedja,
Stiger engeln ned och bringar tröst.

Islossning.

Han satt der mörk i sitt arbetsrum
Och blickade tankfull ner,
Men blicken började blifva skum
Och hufvudet sjönk allt mer.

Han hade sin maka mist i dag;
Nog henne han hållit kär,
Men med en kärlek af eget slag,
En ömhet trumpen och tvär.

Ej just han aktade henne stort,
När än hon i lifvet var;
Han trott, att icke det kännas bort
Så tomt, när hon ej var qvar.

Men nu så satt han der mörk och stum
Och blickade tankfull ner,
Och blicken började blifva skum
Och hufvudet sjönk allt mer.

Och bäst han satt der, så föll hans blick
På en bok, en liten en,
Med nötta permar och trasigt skick,
Förgäten för länge sen.

När först han böjde vid altarrand
Sitt knä, han hade den fått;
Ej just af bruk, men af tidens tand
Hon sen blifvit sliten blott.

Nu låg hon der glömd i sin mörka vrå,
Men sakta det ljöd ur den:
»Vi känt hvarandra en gång, vi två,
Säg, mins du den tiden än?»

Och snart från trasiga gula blad
Ett underligt sken sig spred,
En här af minnen der drog åstad
Och ställde sig led vid led.

Han såg en kyrka i morgonljus,
I vårgrönt smyckad och skön;
Vid psalmens gång och vid orgelns brus
Han böjde sig ned till bön.

Han såg i skaran der midt emot
En annan, som bad som han;
Det var, som om här vid korsets fot
Ett lefvande svar han fann.

Han såg och såg — och så småningom
De tycktes mildras, hans drag,
Och på hans sträfva anlete kom
En stråle af ljus och dag.

Och han, som hunnit, gammal och grå,
Att hårdna i lifvets strid,
Han kände sig nu på en gång så
Förunderligt vek och blid.

Det var, som hade han plötsligt fått
I hjertat ett styng, som sved,
Men isen smälte omkring det smått
Och droppade sakta ned.

I rummet höres ej knäpp, ej kny,
Och skumt är det mer än förr;
Men i hans själ börjar dagen gry,
Det klappar på hjertats dörr,

Och gladt ett anlete blickar in
Och hviskar der innanför:
»Du lilla glittrande droppe, rinn,
Du vet ej, hur godt det gör!»

Frost.

I går du höjde ditt hufvud käckt
På smidig stängel, mot ljuset sträckt;
Det var i går, lilla blomma — nu,
Nu står du af nattens frost betäckt;
Din kalk är vissnad, din stängel bräckt.

Jag såg en annan med dig visst slägt,
En menskoblomma i fager drägt;
Hon strålade hvit och ren som du,
Och stod der lik dig en morgonväkt
Med kalken vissnad och stängeln bräckt.

Skilda vägar.

Fast ej min väg går snörrät såsom din,
Men stundom bugtar af mot vilda skogen
Till hvalf, der solen knappt törs blicka in,
Till nejd, som fårats aldrig än af plogen,

Så tycks han mig just derför dubbelt skön,
Der fram han slingrar sig i dunkel dager,
Ty aldrig jorden tett sig mera grön,
Ej heller himlen skymtat mera fager.

Kanhända är min smak ej comme il faut;
Men så jag nu en gång har blifvit danad,
Att om det bjöds, jag ville knappt ändå
Min vildstig byta mot en jämn och banad.

Jag älskar vandra öfver skuggig mark
Och höra källsprång under mossan strömma,
Jag älskar mer än blomstersäng och park
De röda rosor, som i snåren drömma.

Hvad mer, om törnet hämma skall min gång,
Om klippan stundom vill min framfart stänga?
Mig lyster se, om ej trots yttre tvång
Jag ock omsider kan till målet tränga.

Fullväl jag vet, att du skall hinna dit
Långt förr än solen gömmer sig bak fjällen,
Då jag med trägen möda bit för bit
Får slå mig fram på än ej röjda ställen.

Men när så mycket skönt mig ler emot,
Så kan jag ju min dag förspild ej finna,
Om än med rifven kind och sårad fot
Jag först i solnedgången fram skall hinna.

Spegeln.

När slumrande oskuld ligger
I hjertat och drömmer der
Och speglar sig af i ögat
Så underbart ren och skär,

Då tycks mig, att verlden ter sig
I nytt, i förklaradt ljus,
Då gläds jag, att än jag skådar
Ett eden i jordens grus. —

Men om öfver spegelytan
Ett skymmande dunkel drar
Och höljer den ljusa grunden,
Som strålade nyss så klar,

Då sörjer jag, att det flyktat,
Det eden, som nyss jag såg,
Och minnes den gamla sagan,
Hur ormen bland rosor låg.

Öfver bord.

Just rätt vid tinningen skottet brann,
Som slutet blef på hans lefnadsmål.
Der kulan väg till hans hjerna fann,
Der syns ett litet, knappt märkbart hål,
Och tätt vid mynningen af hans sår
Sig smyger en lock af mörkbrunt hår,
Som för att dölja det slut, han fick,
För hvarje forskande främlings blick.

Han var den gladaste i vårt lag,
Den bäste vännen i vänners krets,
Han kom med sol öfver anletsdrag
Och hade ständigt ett skämt tillreds,
Och när han löste dess band och log,
Han då med storm våra hjertan tog,
Och alla vittna, som honom känt:
»Han var en äkta, en sann student!»

Med honom tycktes ej tiden lång,
Man derför var om hans sällskap mån;
Och kunde man spåra någon gång
En skymt af trötthet i ögonvrån,
Så var det blott för en kort minut,
Sen strödde på nytt han infall ut,
Och med sin flödande humors skatt
Han väckte månget homeriskt skratt.

Men hände stundom vid glasens klang,
Att glädjen friare tyglar fick
Och allt för djerft öfver gränsen sprang,
Då tog han stilla sin hatt och gick.
Och väl man visste, det fåfängt var
Att då förmå honom stanna qvar,
Man nogsamt märkte, han ej var böjd
För sådant lag eller sådan fröjd.

Och med allt detta han var en man,
En man med sällspordt energisk själ;
Han boken skötte som ingen ann,
Förundransvärdt både fort och väl;
Och många sågo med afund på,
Hur lätt han tycktes förbi dem gå;
Vi spådde honom ett fräjdadt namn,
En framtid, buren i ryktets famn.

Vi sågo endast det yttre vi,
Som öppet låg för all verldens blick;
Hans inre själslif oss gick förbi,
Och ingen heller det pejla fick;
Ty han, som syntes så fri och glad,
Var känslig som sensitivans blad,
Och tillät ingen att andas på,
Hvad djupt han gömde i hjertats vrå.

Hans munterhet, ack, den endast var
Den gyllne hinnan på själens sår,
Det röda smink, som tillreds man har
Att dermed skyla hvart smärtans spår!
Hans forskarifver, hans arbetstörst
Var ingen äflan att hinna först,
Var blott det halmstrå, han grep uti
Bland vreda bränningars raseri.

Och när han såg, att förgäfves var
Den strid, han kämpade dag från dag,
Och märkte, huru densamma bar
Till seger ej, men till nederlag,
Då fattade han i en mörk minut
Den plan att göra derpå ett slut
Och se, om ej bortom striden fans
En droppe tröst för en själ som hans.

Nu ligger han här till marken sträckt
Af kulan, riktad med stadig hand,
Och ögats eld är för evigt släckt,
Och släckt är kindernas skära brand.
Nu har omsider han skämtat ut,
Han gjort på skämtet ett blodigt slut;
Men kring hans bår är en hviskning spord:
»Der gick på nytt en man öfver bord!»

Myggan.

Sjungande kring ljuset dansar
Liten mygga späd och nätt.
Hur hon viftar, hur hon svansar,
Lefnadsglad och fjäderlätt!

I den strålring, der hon svingar,
Tycks hon sjelf en luftig länk;
Från de fina, smala vingar
Glittrar det som silfverstänk.

Lågans skimmer mäktigt tjusar
Hennes yra fantasi. —
Nu besinningslöst hon rusar
Med ett häftigt språng deri.

Stackars liten! Slut är sången,
Dansen, glädjen, allt är slut!
Visste du då ej, hur mången
Som bränt vingarne förut?

Dock, din lott jag ej beklagar;
Skönt att slockna i ett nu.
Mången under kulna dagar
Ville kanske dö som du.

Mången, hvilkens lif fått blifva
Ödelagdt och tomt till slut,
Ville kanske gladt det gifva
För en enda säll minut.

Skogskällan.

Djupt in i skogen långt från vägens dam,
Der mellan trädens kronor syns en ljusning,
Der sippra dina flöden stilla fram
På mossig bädd med en knappt märkbar krusning.

Der är så andetyst; blott vinden bär
En sakta hviskning genom blad och toppar,
Och dagens timmar och minuter der
Förrinna obemärkt som dina droppar.

Ej gitter menskofot att nalkas dig,
Och ingen dina svala skatter tömmer,
Men i din bölja solen speglar sig,
Och rundt omkring dig skogen står och drömmer.

Flickan och muren.

Du lilla flicka med korg på arm,
Hvi höjs af snyftningar så din barm?
Vill ingen köpa de gyllne klot,
Du räcker främlingen skyggt emot?

Jag ofta sett, när förbi jag gått,
Hur här vid muren du träget stått
Och lutat hufvudet tryggt mot den,
Som om han vore din bäste vän.

När regnet föll, och när stormen hven
Och trängde genom till märg och ben,
Han gaf dig skydd emot blåst och fukt
Uti sin rymliga, trygga bugt.

När ingen köpt af din rikedom
I korgen der och din börs var tom
Och hem du vände till slag och hot,
Han i sitt sköt tog din gråt emot.

Och blef i vimlet du snäst och trängd
Bland granna menskor och vagnars mängd,
Lik fågelungen, som flugit vill,
Den gamle muren du smög dig till.

Åt honom blott törs du anförtro
De skygga tankar, i hjertat bo,
Och hvad till honom du hviskat har,
Det är i säkert och godt förvar.

Han blef din tillflykt, han blef ditt hopp,
Du stackars lilla, som växer opp
I stadens gränder, på stadens torg
Bland nöd och nesa, bland synd och sorg.

Och derför har du din vän så kär,
Om ock ett hjerta af sten han bär,
Du rönt, hur mången var mindre god,
Som hade hjerta af kött och blod.

I går och i dag.

Qvällens glädje kulminerar,
Sorlet växer hvar minut,
Infall blixtra såsom stjernskott
För att dö som stjernskott ut.

Alla dagens små bekymmer
Mista nu sin udd och kraft,
Allt hvad lifvet eger bittert
Sköljes ned i drufvosaft.

Känslorna på halfva vägen
Gladt hvarann till mötes gå,
Och jag får väl omkring femti
Nya bröder eller så.

Samma smak och samma tycken
Knyta hop vårt vänskapsband,
Förr ej kända sympatier
Vakna nu vid bålens rand.

Ungdomsfriska, djerfva tankar,
Hvilka länge drömt i knopp,
Spira nu ur hjertegrunden
Liksom röda rosor opp.

Sången ljuder, skämtet spritter,
Talen andas lif och glöd,
Till dess första gryningsstrimman
Genom fönstren skimrar röd,

* * *

Nu från högblå middagshimmel
Tömmer majsol ut sitt ljus;
Sångerna och talen tystnat
Och förbi är festens brus,

Endast några dufna minnen
Återstå i dag af den,
Och af mina nya bröder
Känner ingen mig igen.

I september.

Om du går ut en klar septemberdag,
När kornet bergadt är och träden glöda
I genomskinlig färgprakt gula, röda
Med fina skiftningar af hvarje slag,

Då skall du kanske tycka liksom jag,
Att om än frosten sommarns prakt fått öda,
Det är, som skulle än ett skimmer flöda,
Ett blekt, förklaradt, ur naturens drag.

Likt det, hvaraf man stundom skönjer spår
I ögats djup bak en förstulen tår
Hos dem, som luttrats af att mycket lida.

Det tyckes vilja visa oss till slut,
Att just när lifvets låga flämtar ut,
Kan hon ett nytt, oändligt skimmer sprida.

Vinter.

Nu tjuter vinterstormen kring hvar knut,
Från himlen dansar snön i hvita flockar,
Och tätt han på min rutas glas sig skockar,
Han murar väl igen det helt till slut.

Jag ser, om jag försöker blicka ut,
Hur björken skakar sina sträfva lockar,
Och hur på drifvans bädd sin föda plockar
En liten frusen sparf i grå syrtut.

I, sommarns vackra barn, hvar ären I?
Ha inga goda feer stått er bi
Och hjelpt er trotsa vindarne från polen?

Ack nej, jag har ju sett er alla dö,
Och nu jag sitter här i storm och snö,
Förbidande uppståndelsen och solen!

Inspiration.

När någongång du vill din lyra stämma,
Du spårar upp med ängslan hvarje fel,
Du granskar noga hvarje liten del,
Att ej han må det stora hela skämma.

Än söker du din känslas flöden hämma,
Än vill du under granna färgers spel
Fördölja, att din vers är sträf och stel,
Der svallet du för mycket råkat dämma.

Och trött vid mödan slutar du till sist
Och skjuter missnöjd skulden på din brist
Att ej i skalan träffa rätta tonen.

Men i din sträfvan efter form och färg
Förgäter du, att hvad som lyfter berg
Är ej talangen, men inspirationen.

Nu och då.

Det gamla uret, som förut stod still,
Tycks hafva tröttnat att i drömmar famla;
Nu vill det åter sina krafter samla
Och visa verlden, hvad det duger till.

Blott skada, att dess gång ej mer är gill,
Att han ej längre är den goda, gamla:
Det slitna verket blott förmår att skramla
Och visaren på taflan löper vill.

Han låter timmarne i sporrsträck jaga,
Med feberaktig ifver vill han taga
Den tid igen, som fått förlorad gå.

Men huru snabbt han må kring axeln svinga,
Det fåfängt är att söka öfverspringa
Det svalg, som öppnats mellan nu och då.

O kära moder!

(Efter Rückert.)

O kära moder,
Nu ej förmår jag
Att längre spinna,
Ur stugan trår jag
Till sol och ljus;
All håg jag mister,
Och tråden brister,
O kära moder,
Här inomhus!

Se, våren skalkas
Igenom rutan,
Hvem kan då sitta
Dess fröjd förutan
I dunkel vrå?
Jag kan ej töfva,
O låt mig pröfva,
Om jag kan flyga
Som foglar små!

O låt mig andas,
Der vindar susa,
Der dofter blandas
Och bäckar brusa
Bland blom och grönt!
Jag deraf plockar
Och bruna lockar
Med vårens färger
Jag smyckar skönt.

Och komma gossar
Från ystra lekar
Med kind, som blossar —
Bak lind och ekar
Jag skyndar brådt
Och låter häcken
Med gröna täcken
Mig hölja öfver,
Tills bort de gått.

Men kommer någon
Af dem ditöfver
Med just de blommor,
Som jag behöfver,
Säg, skall jag gå?
Får ej jag bida
Och till hans sida,
O kära moder,
Mig smyga då?

Vid en sjelfspillings bår.

Naturens andar sjunga.

(Efter Lenau.)

Så tidigt från oss svann han,
Af egen glöd förbrann han,
Hans heta hjertas lava,
Kom, låtom oss begrafva!

Vi många visor sjunga,
När vi kring jorden gunga,
Och lyssnande hans öra
Den skyggaste fått höra.

Den sång, der doft vi klaga,
När skogens bäck vi jaga,
Och när vi blixtar fläta
I qvafva nätters väta.

Från hesa grodor höres
Den sångens ve; det föres
Ut öfver jordens dalar
Af störda näktergalar.

Hans sista helsning våren
Får taga med på båren,
I barnets lockar blandas
Hon med den flägt, vi andas.

Af sommarns rosor alla,
Vi låta bladen falla,
De små i famn vi trycka
Och deras ögon lycka.

När fångad varg sig vrider
I raseri och qvider,
När ufven bak sitt galler
Med gälla dödskri faller,

När mörker himlen höljer,
När yret stranden sköljer
Och stormen måsen skrämmer,
Då ljuder sångens jämmer.

Du själ, som ej har ankar,
I, skygga menskotankar
På lif, som evigt räcker,
Månn sången er förskräcker?

Dock äro toner alla
Blott brutna ljud och kalla
Knappt fram en dunkel aning
Om sångens rätta daning.

Vi vilja ej, vi töras
Ej låta fullt den höras,
Vi skulle då betryckta
Från jordbestyren flykta.

Hans hjerta dock förnam den
Och sjöng med suckan fram den,
Och hjertat sången sjungit
Till slut och söndersprungit.

De tre.

(Efter Lenau.)

Der rida från förloradt slag
Tre ryttare med trötta tag.

Det strömmar fram af deras blod
Ur djupa sår en purpurflod.

Det droppar varmt på sandig led
Från sadel och från tyglar ned.

Och ridten går med sakta fjät,
För ymnigt eljest flöte det.

Och ryttarne intill hvarann
Sig tränga samman man vid man.

Med mörk och hopplös blick de se
Hvarandra an, så tala de:

»Jag hemma har den skönsta mö,
Och derför är mig svårt att dö.»

»Och jag har fält och skog och gård,
Och derför tycks mig döden hård.»

»Jag har ej hem, jag har ej härd,
Och dock — hur tung är denna färd!» —

Och lurande på dödens ridt
I skyn tre gamar kretsa vidt.

Med skri de dela mellan sig:
»Han tillhör dig, han dig, han mig!»

Den svarta döden.

(Efter Hermann Lingg)

Förtvina verld! Jag pesten är,
Jag far kring land och vatten.
Min blick med feberglöd förtär,
Och galadrägten, som jag bär,
Är mörk och svart som natten.

Jag ur Egyptens heta land
I töckenslöja smugit.
Vid Nilens strand i rödgul sand
Jag sugit gift ur öknens brand
Och gift ur drakägg sugit.

Kring berg och dal med hvässad glaf
Till vandringsstaf jag ilar
Och mejar hvarje lifsbrodd af
Och reder i hvart hus en graf
Och sätter tårepilar.

Mitt kännenamn är digerdöd,
Mitt värf jag sköter trägen,
Och vattenbrist och hungersnöd
Och krig och örlog med jag bjöd
Till följesmän på vägen.

Det hjelper föga, hvart I flyn,
Min töckenhäst går längre.
Som blixten slungas ned ur skyn,
Han störtar fram vid himlens bryn
I kretsar ständigt trängre.

I krämarns hus man in mig satt
Med gods från fjerran hafven;
Han ler förnöjdt, han skämtar gladt,
Då stiger jag ut ur hans skatt
Och reder honom grafven.

Står slottet än på bergets topp,
Jag snart dit upp dock hinner.
Så stark och sund fins ej en kropp
Och ej en själ så full af hopp,
Att ej på dem jag vinner.

Den jag i ögat skåda fått,
Han skall ej mer se ljuset;
Den, vid hvars taffel jag har stått,
Han törstar att gå hädan blott,
Han hungrar efter gruset.

Till stoft blef österns store khan;
Der palmens knoppar svälla,
Dog negerkung och muselman,
Och natten lång i Ispahan
Vid lik schakaler skälla.

Visst var Byzanz en härlig stad
Och blomstrande Venedig;
Jag folket spred som vissna blad,
Och hvem, dem samla går åstad,
Blir ock från mödan ledig.

Der nordens sista klippor stå
I vågens brus, det dofva,
Dit lät ett öde skepp jag gå,
Och allt, som der jag andats på,
Det måste sofva, sofva.

De ligga bleknade på bår,
Förlöste från all vånda;
Ej längre mäts den tid, som går,
Och tyst och öde år från år
De dödas stad skall stånda.

Vid nordiska festen

i Upsala 1882.

Åt män, som på vunnen seger
Till hvila sig lagt,
Vi bringat vår sista hyllning,
Vårt »tack för god vakt.»
Af saknadens allvar gripne
I minnenas qväll
Vi stafvat de många namnen
På runristad häll.

Likväl — ej blott för de döde
Han firas, vår fest,
Om också hos dem vår tanke
Skall längst vara gäst.
Ej må vi med gagnlös klagan
Vid dödarnes hot
Förgäta det unga lifvet,
Som strålar oss mot.

Kring grifternas rum det lindar
Af rosor en ked
Och låter ånyo spira,
Hvad döden slog ned. —
Men önskar du se, hvar skönast
Dess färgspel sig ter,
Så är det i qvinnans öga,
När blidast det ler.

Och just här uppe i norden
Ett tycke det fått
Af sjö, som smälter tillsamman
Med himmel i blått.
Kanhända derföre är det,
Som blicken har haft
Beständigt en sådan mäktigt
Hugsvalande kraft.

Jag vågar att säga: Ve oss,
Om någonsin vi
Försöka att mindre akta
På glansen deri!
Den är af försynen gifven
Till prydnad ej blott,
En högre, ädlare uppgift
Förvisso den fått.

Ty gäller det ljusets seger
Mot mörker och nöd,
Då tyckes den blicken stråla
Med varmare glöd.
Och nämn mig en makt, som bättre
I lifvet förstod
Att höja till bragd och handling
Det sjunkande mod.

För henne, som med det vapnet
Så mycket förmår,
Som skyddande vid vår sida
I striderna står
Och visar oss väg till drömda
Förhoppningars mål,
För henne, som sådant mäktar,
Vi tömma en skål!

Och hör oss, du nordens qvinna,
Gjut kraft i vårt sinn!
Och lär oss i framtids öden
Med mod bicka in!
Då skall väl vår frihets grundval
Stå orubbad än,
Och ej skall om landet spörjas,
Att brist är på män.

Erik Gustaf Geijer.

Den 12 Januari 1883.

Af Upsala studenter.

När de stolta slägten
Sjunka ned i griften,
När på marmorvårdar
Vittrar minnesskriften,
När för makt och höghet
Glömskan mer ej väjer,
Lefver ännu namnet
Erik Gustaf Geijer.

Hundra vintrar snöat
Ned på fosterjorden,
Sen den dag hans stjerna
Uppsteg öfver norden,
Hundra vårars fägring
Strött sin glans deröfver,
Men den stores minne
Tiden icke söfver.

Han, som så har tecknat
Svenska folkets öden,
Skall bland detta folket
Aldrig nås af döden.
Han, som upp har murat
Svenska minnets tempel,
Sjelf derinne lyser
Som ett högt exempel.

När i dag hans ande
Öfver norden svingar,
Vi förnimma bruset
Af hans starka vingar;
Grafvens mörker håller
Siaren ej fången,
Geijer till oss talar
Än i svenska sången.

Toner, hvilka vida
Öfver Svithiod klingat,
Han ur harposträngar
Fordom fram har tvingat,
Och ett mäktigt eko
När i dag vårt öra,
Lyster dig måhända
Att dess mening höra?

När vi lärt att lyfta
Arm för fosterjorden,
När vi lärt att syfta
Högt ej blott i orden,
När i unga sinnen
Mod och mandom spira,
Våra stora minnen
Först vi värdigt fira.

†

Johan Emanuel Zetterstedt.

Nyss ett sorgens budskap lände
Till vår krets, och tungt vi kände,
Hur den ädlaste, den bäste
Är mot döden arm och svag.
»Han har slutat», så det lydde,
Han, som en gång för oss tydde
Ut naturens rika under
Och dess hjertas tysta slag.

När han satt i sin kateder
Och på ynglingsskarans leder
Hvilade hans klara blickar,
Och hans ord i salen ljöd,
Huru hvarje anlet vändes
Mot hans plats, hur tanken spändes,
Och hur gladt med snabba svaren
Då hvarann man öfverbjöd!

I hans varma, öppna sinne
Bodde barnets fromhet inne,
Bodde ock ett manligt allvar,
Paradt med en eldig håg.
Derför hos de unges slägte
Han till lif och handling väckte
Mången ädel drift, som förut
Slumrande i hjertat låg.

Derför skyms vår blick af tåren,
När han hvilar nu på båren,
När han ändat har en bana
Rik på frukt, men ack så kort!
Och med sorgset sinn vi fråga,
Hvarför väl det lumpna, låga
Fritt får frodas, när det goda
Så i förtid skall dö bort.

Dock, ej höfves det att klaga.
Af hans vackra lefnadssaga
Må i stället vi med glädje
Hemta mången lärdom god.
Stort och skönt man må väl kalla
Att som han med heder falla
Och att så åt sig få resa
En ovansklig minnesstod.

INNEHÅLL.

	Sid.
På Kronobergs ruiner	7.
En liten tid	13.
Strålar och vindar	16.
Getsemane	18.
Islossning	21.
Frost	26.
Skilda vägar	27.
Spegeln	30.
Öfver bord	32.
Myggan	37.
Skogskällan	39.
Flickan och muren	41.
I går och i dag	44.
I september	47.
Vinter	48.
Inspiration	49.
Nu och då	50.
O kära moder	51.
Vid en sjelfspillings bår	54.
De tre	58.
Den svarta döden	61.
Vid nordiska festen	66.
Erik Gustaf Geijer	71.
Johan Emanuel Zetterstedt	75.

1001851117

PRIS: 1 KR. 25 ÖRE.

UPSALA,
NORDENSTÅHL & HÖGBORGS TRYCKERI 1884.